

En fin tur med grönlandshund!

Att göra en årlig fjälltur med mina grönlandshundar det är givet, ibland blir det längre turer, ibland blir det bara ett par dagar men kanske flera sådana under vårsäsongen. I år föll turvalet på några kriterier så som: helst lite bilkörning inför startdag, en "runda" inte fram och tillbaka tur som det ibland kan bli, det skulle även vara enkelt att möta upp familjerna inför påsklovet och tiden vi hade på oss inkl säkerhetsdagar var 6-7 dagar. Katastrof hade det inte varit om det tog längre tid men familjerna väntade eftersom påsklovet startade och det fans en massa planer för det också.

Många timmar och dagar med hundkörning har jag och Sofia Wallin avverkat tillsammans och givetvis var även årets tur planerad av Sofia och mig.

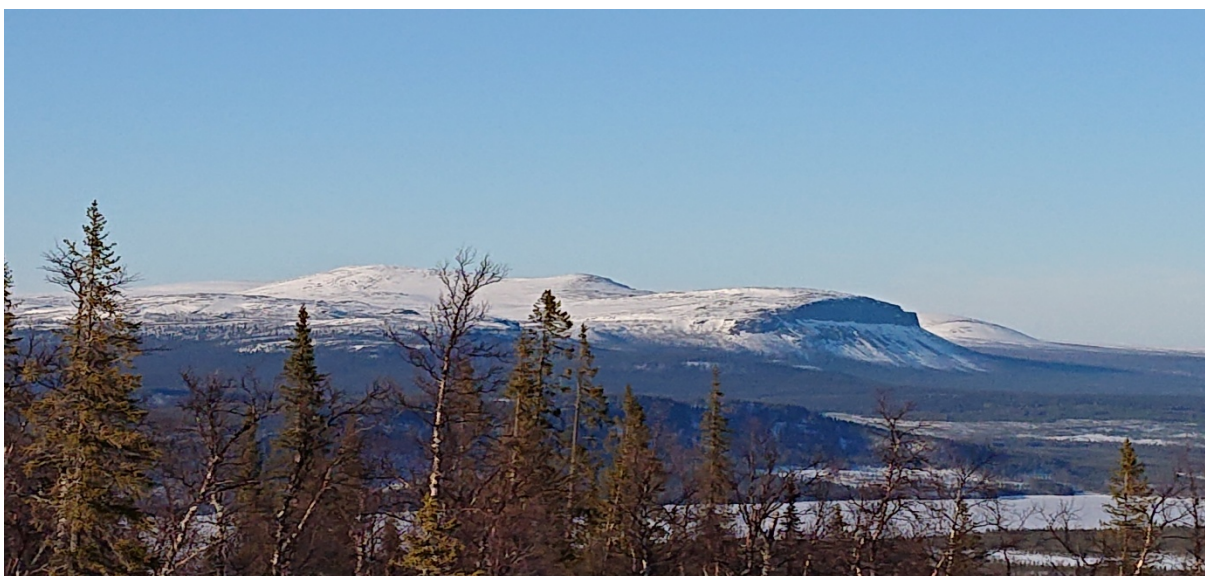

Bild: Utsikt mot fjället Oarjep Njannja, vi startade i skogskanten där vi har stugan.

Årrenjarka tur och retur via västerfjäll. Två ekipage fyra grönlandshundar och soliga dagar och polara minusgrader dag som natt!

Vi startade ut måndag vid lunchtid den 8 april från vår stuga vid Årrenjarka (Uhtsaluokta) vi körde över tre vattendrag och lite skogspartier i ca 10 km. Saggat, Enamusjavre, och Tjuskavre och då var vi framme vid enligt mig, resans värsta pulshöjare. För att komma upp från skog till kalvfjäll så tog vi ett kort vägval men rackarns brant!! Vi skulle nu kringla oss upp efter en skoterled i ca 3 km och stigningen var/är drygt 300 höjdmeter, tro mig det är skitjobbigt!!

Hundarna slet i våra fullpackade slädar ett par meter i taget och så blev det paus, vi hade tagit av oss skidorna för att ha en chans att knuffa på plus att skidåkning i skoterspår med den lutningen det liknar ingenting och blir bara tjafs. Uppe vid trädgräns blev det sedan lunchpaus och återhämtning och jag kunde konstatera till Sofia att "avslöjad vad gäller kondis är ju bara förnamnet när man ska försöka fika med ansträngningshosta!

Paus före Ramek

Efter pausen var vi uppe på Ramekjavre och vi hade riktning norrut mot ett sjösystem som heter Lastak, fin hundkörning men inga tydliga skoterspår för de hade snöat/drevat igen under helgen som passerat. Vi slog läger efter den sista av sjöar som tillhör Lastak, en fin eftermiddag där vi satt ute i solen och både fikade och lagade middag.

Bild: Läger vid Lastak.

Dag 2: Nästa morgon var siktet inställt mot Staika och fjällsidan mot öster. Vi hade en morgon med låga moln, lite blåsigt och begränsad sikt och eftersom vi turen gick utanför ledssystem så var jag för första gången utrustad med en Ipad, nerladdat kartsystem Sweden Topo Maps och det var riktigt kul ska jag säga!! Vi tuffade på, stannade och kollade kartan med jämna mellanrum och hade full koll på var vi befann oss. Jo, jag har erfarenhet av GPS sedan tidigare och även om en Ipad väger mer så ser man ju sååå mycket bättre.

Bild: Färdväg mot Staika

Bild: En kik bakåt, utsikt ner mot Tarradalen och Njunnjes

Dagens ospårade tur blev rätt så lång innan det var färdigt ca 4 mil, men som hundarna jobbade!

Vi hamnade partier med sten där det mesta av snön hade stormat bort, hängdrivor och snirklande hit och dit på fjällkanten, partier med renar i större och mindre grupper och tacksamt var att molnen lättade under dagen så mot eftermiddagen hade vi fin sikt.

Så dagen innehöll detta av färdväg: vi körde upp och korsade Kungsleden, passerade Ravga och tog sikte på Vouga och Unna Vouga, körde upp mellan Rakkas och Rakkasbakke fortsatte sedan och höll höjd (ca 1000m) men med sick-sack körning hit och dit pga stenar och renar, vi passerade Staika och kryssande oss ner i Kurragagge.

Så var det eftermiddag, vi var trötta hundarna var trötta de hade gått i ospårad terräng och med "flera hundra" kommandon höger-vänster-höger - vänster under dagen. Vi gjorde läger och kylan bara svepte ner från fjällkanterna och innan vi ens hade fixat middag var det riktigt kallt och bistert, vad händer då, jo, man äter snabbt och gör kväll och tro mig vi och hundarna sov som klubbade sälar till min klocka larmade nästa morgon 07.30!!!

Bild: Matning av hundar, Sofia fixar med hundmat och kylan har svept ner över oss.

Bild: Stillhet i det blå ljuset på Kurrajaur

Dag tre: Denna morgon fick vi lite spänning- vi fick lite trubbel med bensinköket som inte riktigt ville vara med, ett kök som fungerar är ju ett måste då man gör en tur i terräng utan stugor. Så efter en stunds tjuvande så beslöt vi att äta frukost, vi hade varmt vatten i termos från gårdagen och åka de 8 km till Vaimok, där är en STF stuga för att rengöra köket en gång till. Om vi inte skulle få ordning på köket då hade det varit läge att ändra på rutten, med andra ord vända ner mott Tarradalen och Kvikkjokk och det ville vi ju inte.

Vi kom till Vaimok i stålände solsken, fick en dag då hundarna vilade, vi solande och fikade och under dagen fick vi hjälp att kika på köket av skoteråkande Pitebor. Med ytterligare rensning och byte av munstycke så fungerade köket som bara den, en så lättad-vi kunde fortsätta turen enligt planering.

Bild: Grönlandshundar på rad vid Vaimok stugan.

Bild: Sofia rengör köket

Bild: En fin dag, där i solen blev vi sittandes i en "solgrop"

Bild: Vaimok i aftonljus, -25 grader och magiskt vackert!

Sarddavagges början ses längst ner i bilden.

Nästa dag startade vi ut i niotiden i -19 grader och sol siktet var Sarddavagge och ner mot västerfjäll. Sarddavagge är en toppenfin fjälldal för hundkörning, vi hade bra bärighet i snön, inget öppet vatten utan vi kunde tuffa på och vips var vi vid dalgångens slut och färden skulle börja utför, ner mot skog. Här hade vi tur, det kom två herrar på skoter och det visade sig att de kom från sjösystemet som vi skulle ner på, med andra ord hurra för skoterspår!! Om vi inte hade haft något spår att följa hade nerfärden blivit spännande, bitvis rejält brant, lösnö och fjällbjörkskog.

Bild: Paus i Sarddavagge, med sprattlande hundar 😊

Bild: Slutet på dalgången, strax ner mor fjällbjörkskog. (Med löptik i ekipaget då nyttjar man inte nacklinan för att behålla lugnet)

Vi tog ett sent lunchstopp vid stranden på Dödholmen, jag skojar inte det heter så!
Nu var vi nere på skoterland så lederna var markerade och eftermiddagens läger
gjorde vi vid en Udde på sjön Villdo.

Bild: Bolt njuter i solen.

Bild: Lägerliv vid Villdo

Femtedagen, det blev slutspurt hemåt!

Vi körde längs sjösystemen mot västerfjäll, tidig morgon, knallhårda spår och hundarna susade på som bara den! Vi gjorde ett stoppvid kyrkan i Västerfjäll och fortsatt sedan i riktning öster, mot Parka längs kungsleden.

När vi kom till Parka så kunde vi konstatera att det går undan även med två grönlandshundar då man kör längs skoterleder. Efter Parka vek vi av från Kungsleden och tog sikte mot Skaite, här var det fint sladdat skoterspår i lite trixig terräng så hundarna bara ökade, man blir ju förvånad över kraften som de tar fram och bara levererar.

Väl vid Skaite/Peuraure så hade både jag och Sofia börjat tänka tanken ”vi kör hem” och när man väl gjort det då är den svår att stoppa. Vi tog ett extra fika, kollade av hundarna som fortfarande var pigga och glada och sen körde vi de sista 18 km hem. Den sista dagen blev fem mil lång men absolut inte den tyngsta, det var nog vår andra dag som blev fyra mil med stigning på kalvfjäll och blandade utmaningar.

Bild: Paus vid kyrkan i Västerfjäll

Återigen har våra grönlandshundar levererat med glädje, kraft och uthållighet och jag är innerligt tacksam att få arbeta tillsammans med de finaste av turkompisar, grönlandshundar och Sofia 😊

Bild: Kallasgårdens Njannja

Bild: Kallasgårdens Kisak

Ut på tur, aldrig sur!

//Helen Söderström